

Τα βουσκωμένα μάτια του Δάσκαλου στο τελευταίο μάθημα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Η καλοκαιρινή ζέστη άρχισε. Ο Ιούνιος έφθασε. Όλοι στο σχολείο είχαν αδιάκοπα στο στόμα τη λέξη διακοπές. Όλοι είχαν κουραστεί πια.

Σήμερα ήταν το τελευταίο μάθημα. Όλοι οι μαθητές είχαν τον πόθο να προβιβασθούν στην άλλη τάξη. Για τελευταία φορά διδάσκονταν σε αυτή την αίθουσα.

Με βαθιά συγκίνηση κάθισαν στα θρανία τους για τελευταία φορά. Ο δάσκαλος

αισθανόταν βάρος στην καρδιά. Με δυσκολία ανέβηκε στην έδρα και το βλέμμα του το κάρφωσε σε αυτήν· αν το γύριζε προς τους μαθητές, δε θα μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυα.

Στους τοίχους δεξιά και αριστερά της έδρας είχε κρεμάσει δύο χάρτες. Στον ένα ήταν η Ελλάδα του 1912, με τα σύνορα ως την Άρτα και τη Μελούνα. Στον άλλο ήταν η μεγάλη Ελλάδα του Έβρου. Παίρνοντας λίγο θάρρος, κοίταξε τους μαθητές.

- Δεν είναι αλήθεια, παιδιά μου, είπε, ότι σήμερα είναι το τελευταίο μάθημα. Δεν υπάρχει τελευταίο μάθημα. Τα μαθήματα θα εξακολουθήσουν να γίνονται στην ψυχή μας, αν κλείσουμε καλά σε αυτή αυτούς τους δύο χάρτες.

Ο ένας δείχνει την Ελλάδα, την οποία παρέλαβε η γενιά η δική μου· και ο άλλος την Ελλάδα, την οποία σας παραδίδουμε.

Από την Ελλάδα της Μελούνας στην Ελλάδα του Έβρου!... Πώς έγινε το άπλωμα αυτό, το ξέρετε καλά. Και πώς έγινε η Ελλάδα των οκτώ εκατομμυρίων, το ξέρετε ακόμη καλύτερα. Γιατί να το επαναλάβουμε;

-Εμείς, με την πολεμική προσπάθεια κάναμε τη Μεγάλη Ελλάδα, εξακολούθησε ο δάσκαλος, αλλά για να μείνει Μεγάλη, πρέπει με τα έργα της ειρήνης να γίνει και πλούσια και πολιτισμένη η Ελλάδα. Τα έργα αυτά είναι τεράστια και δαπανηρά. Η θύελλα του μεγάλου πολέμου και η θύελλα της προσφυγιάς γονάτισαν την Πατρίδα μας οικονομικά· την γονάτισαν αλλά δεν την γκρέμισαν εντελώς.

Όπως ο Ανταίος πέφτοντας έπαιρνε και νέα δύναμη από τη γη, έτσι και η Πατρίδα μας. Με νέα δύναμη, η οποία πήγασε από την αστείρευτη ελληνική ορμή, ξανασηκώθηκε· συνεκέντρωσε τον εαυτό της και κατέπληξε όλο τον κόσμο με το νέο «ελληνικὸ θαύμα».

Ολόκληρη βιβλιοθήκη γράφτηκε έως τώρα από Έλληνες και ξένους -ιδίως από ξένους- για τη νέα ελληνική κοσμογονία.

Και τι δεν έκανε!... Μόνο με ένα αεροπλάνο ταξιδεύοντας ολόκληρες μέρες θα μπορούσαμε να δούμε πόσο αληθινά μεγάλη έγινε η Πατρίδα μας και τι τεράστια έργα επιχειρεί.

Χιλιάδες προσφυγικών συνοικισμών, πόλεις ολόκληρες, κομψές, καθαρές, υγιεινές, στολίζουν τον τόπο. Απέραντες εκτάσεις της Μακεδονίας σκεπασμένες από νερά αποστραγγίζονται.

Εκατομμύρια στρεμμάτων γης ελευθερώνονται από τους βάλτους, εξυγιαίνονται και παραδίδονται στο άροτρο του γεωργού.

Μεγάλοι ποταμοί, οι οποίοι πλημμυρίζουν και καταστρέφουν τα σπαρτά, αλλάζουν, χωρίς να το θέλουν, την κοίτη τους με δυσκολότατα τεχνικά έργα και αφάνταστες δαπάνες.

Χιλιάδες χιλιομέτρων νέων αμαξιτών δρόμων ανοίγονται ανάμεσα σε αδιάβατα βουνά και ολόκληρες επαρχίες αποκλεισμένες θα δουν σύντομα να τις προσεγγίζει το ευλογημένο αυτοκίνητο. Πεντακόσια εκατομμύρια ξοδεύτηκαν για σχολικά κτίρια.

Το λιμάνι του Πειραιά με νέες εγκαταστάσεις, οι οποίες διευκολύνουν το εμπόριο, γίνεται το πρώτο λιμάνι της Ανατολής. Όλος ο τόπος σαν σμήνος μελισσών βουίζει από τον θόρυβο της αδιάκοπης εργασίας.

Είναι η μεγάλη στρατιά των εργατών, η οποία ανοίγει δρόμους, τρυπά βουνά, στραγγίζει λίμνες, στομώνει ποτάμια. Είναι η μεγάλη ειρηνική στρατιά, η οποία διαδέχθηκε τη στρατιά του πολέμου.

Η χώρα μας, συνεχίζει ο δάσκαλος, δεν έχει πλέον τους εχθρούς, τους οποίους γνωρίζετε από την ιστορία. Με αυτούς έχουμε τώρα ειρήνη και μακάρι να την έχουμε για πάντα.

Για την ώρα οι μεγάλοι εχθροί της φυλής μας είναι οι βαλτωμένοι κάμποι, οι οποίοι σκεπάζουν καλλιεργήσιμη γη και γεννούν τους ελώδεις πυρετούς· είναι η έλλειψη συγκοινωνίας στις ορεινές επαρχίες, οι οποίες καταδικάζονται να πληρώνουν ακριβά αγωγία επειδή εισάγουν από το εξωτερικό ενώ δεν μπορούν να στείλουν σε άλλους τόπους τα προϊόντα τους, επειδή στοιχίζει πολύ η μεταφορά τους· είναι εχθρός μας η αγραμματοσύνη του λαού μας.

Αυτή η αγραμματοσύνη εμποδίζει τον βοσκό να καταλάβει τι έγκλημα κάνει όταν καίει ολόκληρο δάσος για να φυτρώσει στην απογυμνωμένη έκταση λίγο χορτάρι για τα πρόβατά του· και αυτή η αγραμματοσύνη σπρώχνει τον εργάτη στο καφενείο και το οινοπωλείο, επειδή δεν έχει ακόμη ούτε αναγνωστήριο ούτε λαϊκή βιβλιοθήκη ούτε λαϊκό κήρυγμα, για να περάσει ευχάριστα την ώρα του.

Να λοιπόν μερικά από τα έργα της ειρήνης, τα οποία σας περιμένουν. Αγαπήστε τα, όπως αγαπήσατε το σχολείο μας.

Θα δείτε στις ημέρες σας τους ωραίους καρπούς της εργασίας σας και θα ευλογείτε την ώρα και τη στιγμή, κατά την οποία ακολουθήσατε τον δρόμο αυτό.

Και οι ερχόμενες γενιές θα σας ευγνωμονούν.

Με αυτόν τον τρόπο, αγαπημένοι, και βοηθώντας ο ένας τον άλλο θα μπορέσετε, παιδιά μου, να δημιουργήσετε την πλούσια και πολιτισμένη Ελλάδα. Ελπίζω στον Θεό να δω στις μέρες μου και αυτό το «ελληνικό θαύμα».

Με βουρκωμένα τα μάτια φίλησαν οι μαθητές το χέρι του δασκάλου και αυτός δακρυσμένος τους συνόδευσε στην εξώπορτα, μοιράζοντας στον καθένα και από έναν γλυκό λόγο.

Δημ. Κοντογιάννη - Νικ. Κοντοπούλου - Παύλου Νιρβάνα - Δημ. Γ. Ζήση κ.α.
Αναγνωστικό στ' δημοτικού, 1943

Πηγή: eikonografies.com